

selvfølgelig høstet den sædvanlige Løn, de er blevet haanet, de har været Genstand for Skældsord, for talentløse Karikaturer o. s. v., naturligvis ogsaa i et Blad, som man i mange Kredse regner det for en ren Guds Lykke at blive skældt ud i — det er et Slags Vidnesbyrd om ens virkelige Anstændighed. Ogsaa den Tort har de Radikale haft, og jeg kunde maaske i og for sig føle Skadefryd derved. Det gør jeg imidlertid ikke, for mig staar altid Sagen over Personerne, og jeg anerkender overalt, hvor jeg ser det, naar man, om end maaske sent, kommer til den rigtige Erkendelse. Men alligevel, de er dog kun faa, og jeg har Følelsen af, at der er en udbredt Folkestemning, om jeg saa maa sige — der tror jeg, jeg faar fat i det rigtige Udtryk —, til Gunst for Parikronen, og det til Trods for, at det, som det rigtigt blev sagt af den foregaaende Taler, vil føre over saa mange fortjenstfulde og hæderlige Menneskers Ruin. Man har nu en Gang sat sig det i Hovedet, denne Stemning har beruset Nationen. Jeg vil for mit Vedkommende ærligt tilstaa, at hver Gang jeg ser det danske Folk saa at sige enigt ville have noget, bliver jeg bange. Det er Historiens Vidnesbyrd, at det altid er det gale, at hver Gang den danske Nation virkelig for Alvor sætter sig noget i Hovedet, naar alle saa at sige er enige om det, er der altid grebet forkert. I sin Tid var hele Nationen, Mand for Mand, begejstret for Frederik den Anden af Preussen, det var det store Ideal, og der var kun een Mand, en Hannoveraner, som ganske vist heldigvis sad som Udenrigsminister, Bernstorff, som ikke kunde faa sit i Hoved, hvorledes danske Mænd kunde være glade over, at Preussen blev stærkt, for det vilde bl. a. betyde, at vi senere eller tidligere mistede Kielerhavn. Men Frederik den Anden af Preussen var altsaa populær i Danmark. November-Forfatningen var populær i Danmark. Da Frederik den Syvende var død, havde de allerfleste Kredse af det danske Folk kun een Bekymring, at Christian den Niende dog endelig underskrev denne Forfatning, hvis Underskrivelse betød tre Hertugdømmers Løsrivelse fra Danmark. Derfor vil jeg ærligt sige, at den Omstændighed, at der nu er en Folkestemning for den danske Pari-Krone, paa en sælsom Maade har bestyrket mig i, at nu skal det danske Folk igen ud i noget, som vil være dyrekøbt.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg skal ikke paa dette sene Tidspunkt af Forhandlingen komme ind paa at gentage, hvad der her og andetsteds er sagt om Virkningerne

af den stærke Kronestigning. De er tilstrækkelig tydelige, og tilstrækkelig mange mærker dem, Livets Realiteter trænger ikke til her at blive understreget af Ord. Naar den ærede sidste Taler mente, at der ud over Landet var en Folkestemning til Gunst for at føre Kronen op i en Guld-værdi af 100, tror jeg, det ærede Medlem tager meget fejl og bygger denne sin Følelse paa visse Bladartikler, han har læst. Saa længe man ikke har forstaaet og følt Virkningerne af Stigningen, er det det Standpunkt, som lettest anerkendes paa Bjerget, og derfor siger Pressen, at det er Maalet, Rigsdagsmændene siger det, og Regeringen siger det, og det bliver slaaet op som en Folkestemning. Men en Folkestemning i den Betydning, at der skulde være et Ønske derom i de tusinde Hjem ud over Landet, hvor man arbejder og tjener Føden fra Dag til Dag ved sin Beskæftigelse, er en saare stor Misforstaaelse, og jeg tror, at dette meget hurtigt vil vise sig med en Styrke, som mange af dem, der har været Tilhængere af Pari-Kronen, ikke har drømt om.

Jeg har bedt om Ordet for at motivere en anden Stilling til Lovforslaget end den, mit Partis Ordfører (Veistrup) motiverede, uagtet jeg i Hovedsagen kan godkende hans Argumentation. Da Valuta-loven blev vedtaget i December 1924, sagde den højtærede Statsminister og den hele Rigsdag, i hvert Fald et stort Flertal i begge Ting: Nu lægger vi denne Sag for saa vidt fast i to Aar, som vi blot ønsker slaaet fast som Regel og Lov i Danmark, at i de to Aar maa Kronen ikke falde under en vis Grænse, men over denne Grænse maa den have Lov til at ytre sig frit. Det er min Opfattelse, at naar Rigsdagen har vedtaget det og Regeringen har gennemført det, saa skal dette ogsaa staa fast i de to Aar, saa skal der ikke ændres derved i de to Aar, og hvis nogen Spekulation vil sætte ind i denne Tid og drive Kronen op, ja, saa faar det blive for dens egen Regning og Risiko, den skal ikke kunne regne med dette: Naar vi nu har drevet Kronen højt op ved Spekulation, saa kommer Regering og Rigsdag og skyder et Bræt ind under os, saa at vi i hvert Fald ikke risikerer at falde ned paa det, som den Gang blev sagt skulde være Bundkursen i to Aar. De, der arbejder i dansk Erhvervsliv, har Krav paa, naar Rigsdagen har vedtaget en saadan Lov, at den er gældende urokket i de to Aar. Hvis Spekulation og Sparsommelighed og Nationalbankpolitik